

Arvīds Hiršs

MŪSU TĒVS DEBESĪS

Siguldā, 1983-1984.

1. Mūsu Tēvs debesīs!

Lūk. 11,1-2, Mat. 6,9.

Jēzus Kristus dzīves laikā cilvēki Dievu lūdza daudz un dažādi. Dievu lūdza farizeji, rakstu mācītāji un arī vienkāršā tauta. Dievu lūgt toreiz neuzskatīja par kauna lietu. Dievu lūdza visur. To darīja istabā mazā kambarītī, to darīja pie atvērta loga. Bieži Dievu lūdza uz jumta. Arī lūgšanas saturs bija dažāds, sākot no mazām, īsām lūgšanām, nopūtām par sevi („Kungs, esi man nabaga grēciniekam žēlīgs”), līdz lielām, respektablām lūgšanām gan uz ielas, gan dievnamos.

Tādēļ arī Jēzus mācekļi nāca pie Viņa un sacīja: „Kungs, māci mums Dievu lūgt.” Jēzus tiem atbild: Kad jūs Dievu lūdzat, tad sakiet: „Mūsu Tēvs debesīs!”

Mūsu Tēvs debesīs. Tas bija kas jauns. Tas pārsteidza. Dievs – kā Tēvs! Vecā Derība tādu Dievu nepazina. Tur Dievs bija bargs un varens Dievs, taisns soģis. Kas Viņu redz, tam jāmirst. Kad Mozus tuksnesī degoša ērkšķu krūma priekšā sadzird balsi: „Es esmu tava tēva Dievs, Ābrahama Dievs, Īzaka Dievs, Jēkaba Dievs”, tad Mozus aizklāja savu vaigu, jo viņš bijās Dievu uzskatīt (2.Moz.3,6.). Kad Dievs Sinaja kalnā deva bauslību, tad kalnam apkārt bija sēta, un ļaudis bijās kalnam pieskarties, lai nemirtu (2.Moz. 19. nod.).

Un tagad pēkšņi – Dievs mūsu Tēvs! Farizeji to nespēja saprast. Viņiem tā likās Dieva zaimošana. Jā, tajos apstākļos tas bija grūti saprotams.

Dievs tik ļoti mīlēja pasauli, ka deva savu vienpiedzimušo Dēlu, lai tas cilvēkiem atklātu Dievu kā Tēvu un ar savu nāvi izgādātu tiem iespēju kļūt par Dieva bērniem.

Visas radīšanas un pestīšanas dievišķais mērķis bija tāds, ka Dievs vēlējās, lai Viņam būtu daudz bērnu. Viņš gribēja mūs, Viņš vēlējās mūs.

Vai tas nav brīnīšķīgi? Jau no pasaules radīšanas Dievs vēlējās mūs!

„Tik ļoti Dievs pasauli mīlēja, ka Viņš deva savu vienpiedzimušo Dēlu”.

Vienpiedzimušais Dēls bija kopā ar Dievu no mūžības. Un Dievs vēlējās, lai Viņam būtu daudz bērnu.

Ap. Pāvils raksta romiešiem „... lai Viņš būtu pirmdzimušais daudz brāļu starpā”. Viņš – pirmdzimušais. Kā „vienpiedzimušais Dēls” kļūst par „pirmdzimušo Dēlu”? Tas notiek tad, kad Tēvam ir vairāk bērnu. Ja jums ir piedzimis viens bērns, tad tas ir – vienpiedzimušais, bet, kad pēc tam piedzimst vēl bērni, tad vienpiedzimušais kļūst par pirmdzimto.

„... lai būtu pirmdzimušais daudz brāļu starpā”. (Rom. 8,29.)

Jēzus Kristus ir pirmdzimtais. Viņš mūsu vecākais brālis. Dievs – mūsu kopējais Tēvs.

Jēzus Kristus ir dievišķīgs, un no mūžības paliek Dieva vienpiedzimušais Dēls, bet, sākot ar augšāmcelšanos, ir un paliek arī „pirmdzimtais”, un Viņa dzīvība kopš tā laika atrodas arī Viņa brāļos un māsās.

„Mēs esam saņēmuši dievbērības garu, kas mums liek saukt „Aba-Tēvs””. (Rom.

8,15.)

Ap. Jānis stāsta, ka Jēzus ir „vienpiedzimušais no Tēva”, bet pēc augšāmcelšanās Jēzus saka Marijai Magdalēnai: „Ej un saki maniem brāļiem: Es aizeju pie sava Tēva un jūsu Tēva.”

Šeit Viņš jau runā kā vecākais brālis, pirmdzimušais. Ar Viņa nāvi un augšāmcelšanos daudz bērnu ir dzimuši, kurus Viņš nekaunas saukt par brāļiem. (Ebr. 2,11.)

Vai tas nav brīnišķīgi? Tie esam mēs, no kuriem Viņš nekaunas. Jēzus mūsu vecākais brālis, Dievs mūsu kopējais Tēvs!

1. Kā tad ir, kad ir Tēvs? Vai neatceramies no savas bērņības, cik tad droši sajūtāties. Vai bijām norūpējušies, ko ēdīsim, vai ko dzersim? Vai bijām uztraukti, kā gērbsimies. Nē, visu gādāja tēvs. Mēs viņam pilnīgi uzticējamies. Vai bija bail pa nakti iet? Ja tēvs nāca līdz, tad nekad.

Bet, ja mūsu Tēvs ir Varenais Dievs, zemes un debess Radītājs, neskaitāmu zvaigžņu pulku kārtotājs un vadītājs, visas pasaules Valdnieks, kāpēc tad mēs Viņam pilnīgi neuzticamies? Kādēļ daudreiz esam tik satraukti un norūpējušies par šīs zemes lietām? Ja mums ir Tēvs, liels un bagāts, tad Viņš rūpējas par visu. Mums tikai Viņam pilnīgi jāuzticas. Un, ja Viņš mums nepiešķir vienmēr visu to, ko vēlamies, tad tas nenozīmē, ka Viņš mūs nemīl. Vai tā mums daudreiz nelikās pie mūsu laicīgiem tēviem? Bet viņi mūs audzināja un audzināšanas dēļ nevarēja mums vienmēr dot visu, ko mums iegribējās.

Vēl vairāk mūsu debesu Tēvs. Viņš mūs audzina un sagatavo svētai mūžības dzīvei. Kad mēs Golgātā piedzimām par Viņa bērniem, tad mums gan tika mūsu grēki piedoti, bet vecā daba palika. Sākās svēttapšanas ceļš, un šinī ceļā mūsu Tēvs pielaiž daudz grūtību, kas mūs tīra no vecās dabas tieksmēm un dara aizvien tīrākus šīs zemes garīgajam darbam un mūžīgai dzīvei. Tikai uzticēsimies savam Tēvam

2. „Mūsu Tēvs debesīs.” Mums jāsaprot, ka Viņš ir ne tikai mans Tēvs, ne tikai tavš Tēvs, ne tikai kādas vienas konfesijas Tēvs, bet visu Tēvs. Jēzus Golgātā ir samaksājis par visu cilvēku grēkiem. Ar savu nāvi Viņš ir darījis šo pestīšanas darbu. Pestīšana pieder visiem. Un visiem cilvēkiem, kuri ticībā šo pestīšanu satver, Dievs ir kļuvis par Tēvu. Visiem, kas šo Tēvu pielūdz „garā un patiesībā”. (Jāņ. 4,23.)

3. „Mūsu Tēvs debesīs.” Viņa sēdeklis ir debesīs. Bet Viņš ir Gars, kas piepilda visu universu. Viņš ir visur. Viņš mīt arī pie tiem, kam sagrauzts un pazemīgs gars. Jesajas 57,15: „Jo tā saka tas Augstais un Varenais, kas mūžīgi dzīvo, Viņa vārds ir Svētais: „Es dzīvoju augšā un svētnīcā un pie tiem, kam sagrauzts un pazemīgs gars. ””

Dievs mājō arī iekš mums. 2.Kor. 6,16. ap. Pāvils saka: „Jo jūs esat dzīvā Dieva nams, kā Dievs ir sacījis: „Es viņos gribu mājot un viņu starpā staigāt.””

4. Ja Dievs ir mūsu Tēvs, tad mēs esam Viņa bērni. Vai to var zināt? Jā. 1.Jāņ. 3,2: „Mīļie, tagad mēs esam Dieva bērni.” Vai mēs jau esam Dieva bērni? Dieva bērni dzimst Golgātā. Vai tu jau esi bijis Golgātā? Uz Golgātu jāiet ar savu grēku nastu, un tā tur jānoliek. Vai tu sajūties grēcinieks? Dieva vārds saka: „Visi ir grēkojuši un visiem trūkst dievišķās godības.” (Rom. 3,23.) Grēka alga ir nāve. (Rom. 6,23.) Vai tu to zini? Ja tu neesi Dieva bērns, tu esi pazudis. Bet Dievs savā žēlastībā ir devis Jēzu Kristu un Viņa nāvē sagādājis pestīšanu tev un man. „Viņu Dievs tiem, kas tic, nolīcis par grēka izpircēju Viņa asinīs, tā parādīdams savu taisnību; jo Viņš piedod visus agrāk, dievišķās pacietības laikā nodarītos grēkus, lai tagadējā laikmetā parādītu savu taisnību, pats taisns būdams un taisnodams to, kas tic Jēzum.” (Rom. 3,25.26.)

Vai tu tici Jēzum? Vai tu tici, ka Viņš ar savām asinīm samaksājis tavus grēkus? Tad ej ticībā uz Golgātu, pieņem Viņu un kļūsti par Dieva bērnu.

Ja tu jau esi Dieva bērns, tad neaizmirsti, ka tas ir augsts un svēts stāvoklis. Pasaule Dievu tieši neredz, bet tā redz Dieva bērnus. Katrs Dieva bērns pārstāv visu Dieva ģimeni un vai nu pagodina, vai kaunā liek savu Tēvu.

Jēzus sacīja: „Kas mani redz, tas redz to Tēvu.” Vai tā varam sacīt arī mēs? Kristus aicina un saka: „Lai jūsu gaisma spīd ļaunu priekšā, ka tie ierauga jūsu labos darbus un godā jūsu Tēvu, kas ir debesīs.” (Mat. 5,16.)

Bet, ja pasaule rāda uz mums ar pirkstiem, tad neesam bijuši savā pareizā Dieva bērnu stāvoklī un savu Tēvu esam apkaunojuši. Tad lai ejam atkal uz Golgātu un lūdzam, lai Viņa svētās asinis no jauna šķīsta un spēcina, lai varam būt tādi Dieva bērni, kas savu Tēvu pagodina.

2. Svētīts lai top Tavs vārds.

Mat. 6,9.

Svētīts lai top turēts tavs vārds.

(Paskaidrojums pie jaunā tulkojuma)

Vai tad Dieva vārds nav svēts? Bez šaubām, Dieva vārds ir svēts. Eņģeļi debesīs dzied Dievam: „Svēts, svēts, svēts ir tas Kungs Cebaot! Visa zeme ir pilna Viņa godības.” (Jes. 6,3.; Atkl. 4,8.)

Bet, ja tas tā, vai ir kāda nozīme, ja mēs nīcīgi zemes bērni lūdzam „Svētīts lai top Tavs vārds”? Bet vai mēs vispār tā lūdzam? Jūs teiksiet – jā, mēs baznīcā tā lūdzam katru svētdienu. Bet vai tā vienmēr ir arī lūgšana? Vai tā ir mūsu personiskā lūgšana? Vai mēs piedomājam pie šīs Svētās lūgšanas vārdiem? Vai nenotiek tikai tāda automātiska parasta vārdu izrunāšana? Tautā ir teiciens – „skaitīt tēvreizi”. Man tas liekas ļoti nepareizi. Mēs nedrīkstam tikai „noskaitīt tēvreizi”, it kā tā būtu kāda burvju formula, kas mūs var pasargāt, svētīt un darīt labākus.

Mēs neskaitām, bet lūdzam mūsu Kunga Jēzus Kristus mums mācīto lūgšanu. Tas mums jādara lielā nopietnībā un godbijībā, domājot par vārdiem, ko mūsu lūpas izrunā. Tādēļ mēs Svēto lūgšanu nelūdzam katru dienu, lai ar to neaprodam, lai neiemācāmies kā deklamāciju, ko tad automātiski noskaitām. Tādēļ mēs ikdienā lūdzam saviem vārdiem, jo tad esam spiesti domāt par katru teikumu, ko izrunājam. Bet mūsu vārdiem, mūsu domām jābalstās uz Svētā lūgšanā ietvertiem teikumiem un domām.

Svētā lūgšana ir viss, kas vajadzīgs mūsu dvēselei, garam un miesai.

1. Tur ir mūsu stāvoklis

„Mūsu Tēvs debesīs.” Mēs – Dieva bērni.

2. Tur ir mūsu godbijība pret mūsu Tēvu

„Svētīts lai top Tavs vārds.”

3. Tur ir mūsu ilgas un garīgais darbs

„Lai nāk tava valstība.”

4. Tur ir mūsu uzticēšanās Dievam

„Tavs prāts lai notiek.”

5. Tur ir mūsu laicīgās vajadzības

„Mūsu dienišķu maizi dod mums šodien.”

6. Tur ir mūsu attiecības pret Dievu un cilvēkiem

„Piedod mums mūsu parādus, kā arī mēs piedodam saviem parādniekiem.”

7. Tur ir mūsu cīņas un kārdināšanas

„Neieved mūs kārdināšanā, bet atpestī mūs no ļauna.”

8. Tur ir mūsu Dieva slavēšana

„Jo Tev pieder valstība, spēks un gods mūžīgi.”

Saprotams, katrā Svētās lūgšanas teikumā ir tik daudz domu, ka visos tās dziļumos vienmēr iedziļināties nevaram, bet lai to lūdzam svētā nopietnībā, domājot līdzīgi vārdiem, tad vismaz kāds teikums, kāda doma mūs aizskars dziļāk un paliks arī ikdienas lūgšanai.

„Svētīts lai top Tavs vārds.” Tas nav no teikumiem, kas tā viegli aizķeras prātā, un ka mēs justu vajadzību par to domāt un lūgt ikdienā. Mēs pat tā īsti neizprotam šo domu, ko tas nozīmē - „Svētīts lai top Tavs vārds.”

Debesīs Dieva vārds ir svēts. Bet vai tas ir svēts arī uz zemes? Nē. Visur – nē.

Daudziem Dieva vārds ir vienaldzīgs, daudzi cīnās pret to, daži pat zaimo. Viņa vārds gan ir zināms gandrīz visā pasaulē, bet svēts turēts netiek. Mēs lūdzam: „Svētīts lai top Tavs vārds” – sākot ar mani, visā pasaulē.

Vai mūsu sirdī Dieva vārds jau top turēts svēts? „Svētīts lai top Tavs vārds.” Ko tas nozīmē? Apstāsimies pie trim domām.

1. Vispirms tas nozīmē turēt svētu tieši šo vārdu – Dievs. 2.Moz. 20,7: „Tev nebūs tā Kunga sava Dieva vārdu nelietīgi valkāt, jo tas Kungs neatstās nesodītu, kas Viņa vārdu nelietīgi valkā.”

Mūsu ikdienas valodā lai nenotiek Dieva vārda veltīga un nelietīga lietošana. Kad un kur mēs to izrunājam, lai to darām ar lielu bijību. Tas ir svēts. Lai bez vajadzības neejam tādā sabiedrībā, kur Dieva vārds tiek izsmiets un nicināts. Un, ja sava darba vai citu apstākļu dēļ atrodamies sabiedrībā, kur par Dieva vārdu izsakās negatīvi, un mums nav tik daudz gudrības un spēka, lai kaut ko sacītu, tad vismaz lai ciešam klusu, nerunājam līdz un norobežojamies no tādām sarunām.

Mums Dieva vārds ir svēts, un ja to nesaprotam atklāti aizstāvēt, tad vismaz sargāsim šo svētumu savā sirdī, lai velns mums to nenolaupa.

Ir labi, ja saviem bērniem mācām un sakām – Dieviņš redz, Dieviņš sodīs, Dieviņš var palīdzēt. Bērniem visa pasaule ir pamazinātā izteiksmē. Arī Dievu viņi labāk var saprast un iemīlēt tādā pamazinātā izteiksmē. Bet ja, lieliem cilvēkiem savā starpā runājot, atskan Dieva vārds pamazinātā nozīmē, tad tas neliecina, ka Dieva vārds sirdī tiek turēts svēts.

Ja caur Dieva mīlestību un Jēzus Kristus krusta nāvi Dievs ir kļuvis mums par Tēvu, tad tas nenozīmē, ka Viņš ir kļuvis tāds mazs „Dieviņš” pamazinātā izteiksmē. Šis Dievs, mūsu Tēvs ir un paliek liels un varens Dievs, debess un zemes Radītājs un valdnieks. Viņa vārdu vienmēr lai izrunājam ar godbijību un to lielu un svētu turam savā sirdī.

VĒL Jaunāk, ja Dieva vārdu padara par tautas sakāmvārdu ar ironijas pieskaņu. Ja neticīgie saka: „Dievs nav mazais bērns”, tad es to varu saprast, bet ja tādus un tam līdzīgus vārdus saka Dieva bērns, tad tā ir Dieva vārda nelietīga valkāšana un nevis svētīšana.

Lai svētu turam savās sirdīs šo vārdu – Dievs. Šajā vārdā mums slēpjas viss. Tur mūsu glābšana, tur mūsu tagadne un nākotne.

2. Dieva vārda svētīšana savā sirdī nozīmē arī svētīt Viņa darbību pie mums. Svētīt, atzīt, piekrist Viņa rīcībai.

Tas viss nāk mums par labu. Nav vainīgi cilvēki vai apstākļi. Dievs to pielaiž. Bez Viņa ziņas nekas mums nevar notikt. Mēs varam vai nu sacelties pret Viņa rīcību, kurnēt, vai šo Dieva rīcību svētīt.

Kurnēšana, neapmierinātība ar Dieva rīcību, nav Viņa vārda svētīšana.

Tur ir bēdu nomāktais Ījabs. Viņš zaudējis visu – bērnus, mantu, godu, cieņu un veselību. Viņa sāpes un ciešanas ir neizsakāmas. Un sieva saka: „Vai tu vēl turies pie savas dievbijības? Atsaki Dievam un mirsti.” Bet Ījabs atbild: „Tas Kungs ir devis, tas Kungs ir ņēmis. Slavēts lai ir Viņa vārds!”

Dieva vārda slavēšana mūsu dzīves likstās un grūtībās ir Viņa vārda un rīcības svētīšana.

3. „Svētīts lai top Tavs vārds.” Mēs varam skatīties uz šo domu arī plašāk. Dieva vārds, Bībele, ir Viņa vārds mūsu praktiskai dzīvei. „Tavs vārds ir manu kāju spīdeklis un gaišums uz maniem ceļiem,” saka Dāvids. (Ps. 119,105.)

Vai mēs turam svētu šo Vārdu? Tas ir Dieva vārds. Ne tikai lai svētu turam kā grāmatu, kurai labāk mazāk pieskarties, lai viņa būtu tīrāka un glītāka. Ne tikai noslaucīt putekļus un goda vietā turēt. Nē. Ar Bībeli tas ir citādāk nekā ar citām grāmatām, – jo vairāk tā lietota, jo svētīgāka būs mūsu dzīve. Lai svētu turam ne tikai Bībeli kā grāmatu, bet arī katru teikumu. Bībeles vārdi ir gaišums uz mūsu ceļiem un garīgā maize ikdienai.

Turēt svētu Dieva vārdu nozīmē lasīt Bībeli katru dienu, ne tikai baznīcā. Ir nepieciešami brīži, kad nekas netraucē, kad esmu tikai es un Dieva vārds. Tas ir gaisma, bez tās mēs maldāmies.

Šis Dieva vārds ir svēts. Bet cilvēki samaitājuši arī šo Dieva vārdu. Tiek savilkti uz papīra krustiņi, pierakstīti klāt Dieva vārdi un doti slimniekam, lai liek pie slimās vietas. Lai esam uzmanīgi. Kristus tā nav mācījis.

„Svētīts lai top tavs vārds.” „Top” – tas ir pilnveidošanās process. Nevienam nevar teikt, ka šeit viņam jau ir pilnība. Man šķiet, ka tieši šajā ziņā mēs pie Dieva vārda svētuma maz piedomājam. Kristus to zina. Tādēļ Viņš saka: „Lai top svētīts Dieva vārds.” Lai top, lai vairojas. Lai mums kļūst arvien vairāk svēts Viņa vārds, ka to nelietīgi un velti nelietojam. Lai mums vairāk kļūst svēts Viņa vārds Bībelē. Un lai svētījam Viņa rīcību mūsu dzīvē, ne tikai, kad labi iet, bet arī tad, kad ir nesaprotamas grūtības.

3. Lai nāk Tava valstība

Mat. 6,10.

Dieva valstību mēs saucam arī par debesu valstību. Tā viņa dažās vietās nosaukta arī Bībelē. Debesu valstība ir Dieva valstība. Šo valstību cilvēkiem no debesīm atnesa Jēzus Kristus. Ļoti tālā līdzībā Dieva valstības attēls bija jau Vecā Derībā, bet jūdu tauta Dieva valstību noraidīja. (Mat. 21,43.)

Nāca Jānis Kristītājs un līdz ar viņu Dieva valstība cilvēkiem pietuvojās ļoti tuvu. „Atgriezieties no grēkiem, jo debesu valstība ir tuvu klāt pienākusi,” sludināja Jānis (Mat.

3,2.), un Jēzus pats sacīja: „Laiks ir piepildīts, un Dieva valstība ir tuvu atnākusi!” (Mark. 1,14-15.)

Jēzus atnāca, lai sludinātu Dieva valstību un mācīja, kā cilvēkiem ir iespējams to iegūt, un pēc tam ar savu nāvi šo testamentu apstiprināja. Jēzus Kristus caur savu nāvi mums grēcīgiem zemes bērniem izgādāja debesu valstību.

1. Kas ir Dieva valstība?

Tas nav viegli paskaidrojams. Zemes cilvēkam, kas iegrimis šīs zemes rūpēs un ir saistīts ar šīs pasaules lietām, un domā tikai par savas dzīves labklājību, nav viegli saprast, kas ir Dieva valstība.

Ap. Pāvils, kad viņš šo Dieva valstību bija piedzīvojis, saka: „Dieva valstība nav ēšana un dzeršana, bet taisnība, miers un prieks Svētajā Garā.” (Rom. 14,17.)

Dieva valstība nav miesai. Tā ir dvēselei. Par miesu cilvēks gādā daudz, par dvēseli maz. Bet cilvēka dvēsele ir mūžīga. Arī Dieva valstība ir mūžīga.

Taisnība, miers un prieks. Mieru un prieku dod arī pasaule. Ja ir dzīves nepatīkšanas, sarežģījumi, dažādi satraukumi, pasaule piedāvā savus mierinājuma un prieka līdzekļus. Bieži tie ir dažādi apreibināšanas līdzekļi. Ja ir bēdas, cilvēks atnāk mājās no kapsētas, – kur ņemt mierinājumu? Pasaule piedāvā – glāzīti.

Bet pasaules piedāvātie līdzekļi ir neīsti. Viltus līdzekļi. Uz brīdi gan viss aizmirstas. Parādās rožainas krāsas. Bet, kad iedarbība izbeidzas, atgriežas iepriekšējais stāvoklis. Vēl smagāks, vēl spēcīgāks. Ir vajadzīgs jauns, vēl stiprākas iedarbības līdzeklis. Un cilvēks grimst arvien dziļāk. Grēks nevar būt par mierinājumu. Grēks dzemdē grēku.

Ne tā, – „miers un prieks Svētajā Garā”. Svētais Gars dvēselei dod ilgstošu mieru un prieku. Tā ir Dieva valstība cilvēka sirdī jau šajā zemē.

Daži cilvēki saka: „Es esmu pieņēmis Kristu, bet man nav miera un prieka.” Dieva valstība ir taisnība, miers un prieks Svētajā Garā. Un šis vārds „taisnība” ir pirms vārdiem „miers un prieks”. Vispirms, taisnība. Tur, kur nebūs taisnības, nebūs ne miera, ne prieka.

Pārbaudīsim sevi. Ja jūtam, ka mums maz miera un prieka, tad skatīsimies, vai mūsu dzīvē kaut kur netiek pielaista netaisnība. Varbūt runāšanā. Tiek sacīts tas, kas nav taisnība. Varbūt netaisnība mūsu darbos, varbūt domāšanā? Tas apturēs mūsu dzīvē katru svētību. Nebūs miera, nebūs prieka. Kas dara netaisnību, tas dara grēku. Dieva valstība ar grēku nav savienojama. „Kas netaisnību sēj, tas bēdas pļaus.” (Sal. pam. 22,8.)

Dieva valstība – tā ir taisnība, miers un prieks Svētajā Garā.

Jēzus arī sacīja, ka Dieva valstība nenāks ārīgi redzamā veidā. Farizeji meklēja redzamu Dieva valstību, bet viņi neredzēja, ka Dieva valstība ir jau viņu vidū. (Lūk. 17,20-21.) Dieva valstība ir garīgs jēdziens. Ārīgi neredzamu Jēzus to atnesa šajā pasaulē, un ārīgi neredzama tā iemājo cilvēku sirdīs.

2. Kā iegūt Dieva valstību?

Savu kalpošanas darbu sākot, Jēzus vispirms pasludina evaņģēlija pamatu. „Dieva valstība ir atnākusi! Atgriezieties no grēkiem un ticiet uz evaņģēliju.” Lūk, tā iegūst Dieva valstību, atgriežoties no grēkiem un ticot evaņģēlijam.

Lai to tuvāk paskaidrotu, Jēzus lieto līdzības no cilvēku zemes dzīves. Viņš to dara vairākās līdzībās, lai pēc iespējas no vairākām pusēm paskaidrotu, kā iegūt Dieva valstību. Aplūkosim tikai dažas.

Mat. 13,45-46. „Dieva valstība līdzinās tirgotājam, kas meklēja dārgas pārles, un,

atradis vienu sevišķi dārgu pērli, nogāja un pārdeva visu, kas tam bija, un nopirka to.”

Vai mēs neesam tādi pērļu meklētāji? Un vai nav šai dzīvē dārgas pērles? Vai gudrības, ko mums sniedz zināšanas, nav tādas dārgas pērles? Vai skaistums, māksla nav tādas pērles? Vai katra lieta, ko mums Dievs dzīvē piešķir nav tāda dārga pērle? Bet tad mēs ieraugām sevišķi dārgu pērli – Dieva valstību, un mēs atdodam visu, lai to iegūtu.

Vai kā rāda cita līdzība (Mat. 13,44.). Dziļi rokot un meklējot Bībelē, mēs tur atrodam šo apslēpto mantu – Dieva valstību – un pārdodam visu, lai to iegūtu.

3. Lūgt „lai nāk tava valstība” nozīmē – vispirms, lai debesu valstība nāk manā sirdī. Debesu valstība iemājo Dieva bērnos. (Rom. 8,16.) Vai katru reizi, kad šo lūgšanu lūdzam, domājam, vai manī jau ir šī debesu valstība?

Ja tas tā nav, lai dziļi rokām, kamēr atrodam šo dārgo pērli – Dieva valstību. Lai cenšamies visiem spēkiem, ka to iegūstam. Lai atstājam visu, kas mums traucē to iegūt. Lai cīnāmies tik ilgi, līdz varam sacīt: „Dieva valstība ir arī mans ieguvums”.

Varbūt mums tā ir kādreiz bijusi, bet to esam pazaudējuši. Pat nezinām kā, bet jūtam, ka sirdī vairs nav tā prieka, tā miera, tās degsmes, kas bija agrāk. Sāka nākt šaubas, tad vienaldzība un remdenība. Un, ja esam godīgi, tad jāatzīst – debesu valstību esam pazaudējuši.

Bet, ja sajūtam, ka mūs vēl aizskar kāds vārds, kāda dziesma, tad lai zinām, tā ir Kristus balss, tas ir Svētā Gara darbs. Tad lai rīkojamies, kā līdzībā sieva (Lūk. 15,8.9.), kas meklēja pazudušo grasi. Lai pārmeklējam savu sirdi Dieva vārda gaismā. Tā ir tā svece, ko līdzībā ņēma sieva un apgaismoja savu istabu, tīrīja un slaucīja, līdz atrada savu grasi.

Tā arī pārmeklēsim savu sirdi. Varbūt daudz ko vajadzēs tīrīt un aizslaucīt prom. Bet lai to darām. Tīrīsim un meklēsim, kamēr varēsim teikt: „Es esmu no jauna atradis Dieva valstību. Manā sirdī ir atkal miers un prieks”.

4. Dieva valstības tālāk izplatīšana.

Lūgt vārdus „lai nāk tava valstība” nozīmē, ka arī mums jāiesaistās šajā Dieva valstības izplatīšanas darbā. (Lūk. 13,18-21.)

Jēzus pavēlēja saviem mācekļiem tālāk sludināt Dieva valstību. (Ap.d. 1,8.) Ja vārdi „lai nāk tava valstība” nav tikai mūsu lūpu izrunāta skaņa, bet tā ir mūsu sirds vēlēšanās, tad lai esam Dieva valstības nesēji virs zemes.

Lūgt „lai nāk tava valstība” nozīmē arī lūgt un ilgoties pēc tā laikmeta, kad jau uz zemes būs miera valstība. Kad vairs neskanēs kara saucieni un ieroču šķindoņa, bet Jēzus Kristus virs zemes nodibinās savu miera valstību – Dieva valstību.

Lai dzīvojam un aizmiegam ar domu un ilgošanos: „Lai nāk tava valstība”.

4. Tavs prāts lai notiek kā debesīs, tā arī virs zemes.

Mat. 6,10.

Ir debesu valstība un zemes valstība. Debesīs notiek Dieva prāts, bet kā virs zemes? Vai virs zemes arī notiek Dieva prāts? Es domāju – nē.

Daži uzskata, ka viss tas, kas notiek virs zemes ir Dieva prāts un tādēļ tam visam tā ir jābūt. Bet vai tas ir Dieva prāts, šī ieroču lietošana dažādās pasaules malās? Vai tas ir Dieva

prāts šī neierobežotā bruņošanās, nu jau kosmosā? Vai visa šī ļaunprātība pasaulē, zagšana, izvirtība, bandītisms, vai tas ir Dieva prāts? Vai grēkošana var būt Dieva prāts? Nē, tas nav Dieva prāts. Tas ir cilvēka paša prāts, viņa brīvā griba.

Dievs gan zina, kas notiek pasaulē, bet tas nav Viņa prāts. Viņš to visu pielaiž līdz zināmai robežai. Dievs nav pazaudējis kontroli pār pasauli. Dievs valda, un pēdējo vārdu sacīs Viņš. Pasaules vēsture liecina, ka gan atsevišķas pilsētas, gan veselas civilizācijas ir no zemes noslaucītas. Dievs valda un žēlastībā gaida, vai cilvēks neatjēgsies un vai nesāks arī virs zemes vairāk notikt Dieva prāts.

Bet kristiešu dzīvē? Vai tur notiek Dieva prāts? Par nožēlu jāsaka, daudzreiz arī tur nenotiek Dieva prāts. Sakiet man, lūdzu, vai tas ir Dieva prāts, ja mūsu ģimenēs ir tik daudz strīdu un nesaticības? Nē, tas ir cilvēka paša prāts, viņa vecā daba.

Ir gan sacīts „bez Dieva ziņas ne mats no galvas nekrīt”. Tas ir pareizi. Bez Viņa ziņas nē, bet bez Viņa gribas gan. Diezgan bieži. Viņš zina un pieļauj, bet ne vienmēr tas ir Viņa prāts.

Dažreiz mēs mūsu dzīvē ciešam nevis tādēļ, ka tas ir Dieva prāts, bet mūsu darbības rezultāts. Varbūt tā ir mūsu nolaidība, mūsu nekārtība, mūsu nepareizā rīcība. Dažreiz mēs ciešam mūsu pielaiptās netaisnības dēļ. „Kas netaisnību sēj, tas bēdas pļaus.” (Sal.pam. 22,8.)

Mēs vadām savu dzīvi pēc sava prāta un bieži vien pļaujam, ko esam sējuši. Ciešam bēdas, kas nebija Dieva prāts.

„Tavs prāts lai notiek kā debesīs, tā arī virs zemes.” Tas ir labi, ka mēs tā lūdzam, ka mēs tā vēlamies, mēs ilgojamies, kaut arī virs zemes notiktu Dieva prāts. Bet sapratīsim, ka mēs visu pasauli izlabot nevarēsim. Nezin, vai mēs pat varēsim izlabot to kristiešu dzīves, kas ir ap mums.

Domāsim, lai vispirms Dieva prāts notiek manā dzīvē. Pārbaudīsim sevi, vai manā dzīvē viss jau notiek pēc Dieva prāta?

Šo lūgšanu „Tavs prāts lai notiek” ir viegli lūgt, bet grūti izpildīt. Mums viņa jāizpilda divos virzienos.

- 1) Dieva prāts lai notiek mūsu lūgšanās,
- 2) Dieva prāts lai notiek mūsu dzīvē.

1. Mūsu lūgšanas.

a) Viegli ir lūgt par citiem. Mēs tik labi zinām otra kļūdas un vainas, zinām viņa slimības un bēdas. Un mēs par viņiem aizlūdzam. Un viegli piesakām klāt: „Kungs, ja tas ir Tavs prāts”. Bet, ja lūdzam par sevi, tad mēs paši visu esam tik labi izdomājuši, viss liekas tik pareizi, ka tas citādi nemaz nevar būt. Tam ir jābūt Dieva prātam. Un mēs tā ilgojamies, lai mūsu lūgšana tiktu paklausīta, ka mēs aizmirstam pateikt: „Kungs, ja tas ir Tavs prāts ...”. Var gadīties, ka tad mūsu labi izdomātas lietas nepiepildās.

b) Kā tad ir, ja mēs domājam par mūsu bērnu profesijām? Vai mēs nesam šo jautājumu Dieva priekšā? Vai mēs gribam, lai mūsu bērni izvēlas profesiju, kas viņiem netraucētu strādāt Dieva darbu? Jeb mēs izšķiramies, kā mums pašiem patīk, vai kā mūsu bērni to vēlas?

c) Kā ir tad, ja mēs izvēlamies dzīves draugu? Darām izvēli uz visu mūžu. Vai lūdzam, lai Dievs mums to piešķir? Vai lūdzam, lai notiek Viņa prāts? Jeb paši izmeklējam to, kas mums patīk, un tad sakām: „Dievs, svētī mūs.”

d) Kā ir tad, ja domājam ko kārtot, celt, mainīt darba vietu ...? Mums viss jau ir

skaidrs, mēs esam visu jau izdomājuši un nokārtojuši un lūdzamies, lai Dievs svētī, ko mēs tik labi esam nokārtojuši.

Bet mūsu prāts nav Dieva prāts. Kārtojot dzīvi pēc sava prāta un par visu varu cenšoties izlūgt ko pēc sava prāta, mēs vēlāk bieži nožēlojam.

Kāpēc tas tā? Kāds mans darba kolēģis, labi jau gados, daudz ko piedzīvojis, bieži mīlēja teikt: „Cilvēks savu degungalu var aptaustīt, bet savu mūža galu gan nē.” Jā, mēs domājam un kārtojam, rēķinoties tikai ar rītdienu un tuvāko nākotni, bet Dievs domā par mums līdz mūsu dzīves beigām. Un vēl tālāk, – Viņš domā par mūsu mūžību. Tādēļ bieži Dieva prāts nav mūsu prāts.

Brāļi un māsas! Lai neviens mani nepārprot. Es neaicinu lūgt Dievu: „Tavs prāts lai notiek” un slinkot. Ja esam darba spējīgi cilvēki, Dievs mūsu vietā maizīti pelnīt nenāks. Arī, ja kas jākārto, mums pašiem tas ir jādara. Arī ar visām savām vajadzībām, kur lai mēs citur ejam, ja ne pie mūsu Debesu Tēva. Bet, ja visu Viņam esam teikuši, tad sacīsim: „Kungs, ja tas tā var būt, es gan tā vēlos, bet pāri par visu lai notiek tavs prāts.”

2. Mūsu dzīve

Vai ir kāda mēraukla, ja gribam dzīvot pēc Dieva prāta. Jā. Jēzus Kristus! Kad Filips jautā Jēzum: „Rādi mums to Tēvu”, tad Jēzus saka: „Kas mani redz, tas redz to Tēvu”. (Jāņ. 14,9.) Jēzus bija Dieva prāta izpildītājs virs zemes. Viņš ir paraugs tiem, kas grib dzīvot pēc Dieva prāta. Ja gribam zināt Dieva prātu, lūkosim uz Jēzu.

Ap. Pāvils Filipiešiem 2,5-8 stāsta par Jēzu: „Kas, Dieva veidā būdams, neturēja par laupījumu līdzināties Dievam, bet sevi iztukšoja, pieņemdams kalpa veidu, tapdams cilvēkiem līdzīgs. Un cilvēka kārtā būdams, Viņš pazemojās, kļūdams paklausīgs līdz nāvei!”

Es šeit gribu uzsvērt divas lietas:

- 1) Jēzus kalpoja
- 2) Jēzus pazemojās.

Dieva prāts bija, ka visi cilvēki tiktu izglābti. Viņš sūtīja savu Dēlu, un Dieva prāts kļuva par Jēzus prātu. Viņš varēja būt debesīs pie Dieva. Viņam kalpoja eņģeļi. Bet Viņš no tā visa atteicās un pieņēma kalpa veidu. No stāvokļa, kur Viņam kalpoja, Viņš pats kļuva par kalpu. Kāpēc? Mūsu dēļ.

Ja gribam darīt Dieva prātu, tad kalposim. Dievs grib, lai mēs šinī dzīvē viens otram kalpojam. Tā darīja Jēzus. Visa Viņa zemes dzīve bija kalpošana cilvēkiem. Viņš sludināja, dziedināja, iepriecināja un uzkāpa krusta kalnā. Kāpēc? Mūsu dēļ. Viņš mira, lai mēs dzīvotu. Vai jūs visi esiet to jau sapratuši? Vai Jēzus Kristus upuri esiet pieņēmuši? Vai ticībā esiet Viņu jau satvēruši? Jeb vienaldzīgi nākat un ejat?

Bet Jēzus, pirms kāpj Golgātas kalnā, vēl atstāj mums neaizmirstamu lekciju. Viņš mazgā savu mācekļu kājas. Man liekas, ka es it kā garā redzētu šo skatu. Visi jau sasēdušies pie galda, lai baudītu Lieldienas jēru. Bet kājas nemazgātas. Un nevienu tas netraucē. Tad Jēzus ceļas no galda. Noliek drēbes. Ņem priekšautu. Apsien to. Ielej ūdeni traukā un sāk mācekļiem mazgāt kājas. Iet pie viena. Iet pie otra un neviens neiebilst! Viņu Kungs un Meistars mazgā viņiem kājas un neviens neiebilst! Tad, beidzot, Pēteris attopas: „Kungs, vai Tu man mazgāsi kājas?” Pēc tam Jēzus saka: „Es jums priekšzīmi esmu devis, lai jūs darītu, kā es jums esmu darījis.”

Mēs gribam būt kungi, bet Jēzus māca kalpot. Kungu ir daudz, bet, kas grib kalpot – maz.

Jēzus Kristus bija kalps. Ap. Pāvils nosauc sevi un apustuļus par kalpiem. Un arī tagad ir Dieva vīri, kas dara kalpa darbu.

Cik daudz gan mūsu ģimenes pārmainītos, ja būtu vairāk, kas kalpo. Cik daudz mūsu ģimenes pārmainītos, ja būtu vairāk, kas pazemojas. Kas nemeklē savu taisnību, kas nemeklē, lai viņam paliktu pēdējais vārds.

Un kādas gan mūsu draudzes izskatītos, ja būtu vairāk, kas kalpo un pazemojas.

Un kāda gan būtu visa pasaule, ja piepildītos šī lūgšana: „Tavs prāts lai notiek kā debesīs, tā arī virs zemes.”

Daudzreiz mēs katrā lietā nesaprotam, kāds ir Dieva prāts, un sakām, ja es zinātu, kāds ir Dieva prāts, es to darītu. Bet darīsim to, ko mēs zinām, ka tas noteikti ir Dieva prāts. To mācību, ko Jēzus atstāja – pazemosimies un kalposim. Ja atradīsimies vienmēr šādā stāvoklī, tad Dievs varēs uz mums runāt arī dzīves speciālos gadījumos un rādīt, kas ir Viņa prāts.

Tāpēc lūgsim un centīsimies izpildīt Dieva prātu savā dzīvē. Sākums ir pie mums. Mums vispirms jādara Dieva prāts.

5. Mūsu dienišķo maizi dod mums šodien.

Mat. 6,11.

Mēs esam apskatījuši mūsu Kunga Jēzus Kristus Svētās lūgšanas vairākus teikumus un no visiem esam kaut ko mācījušies. Tagad mūsu priekšā teikums: „Mūsu dienišķo maizi dod mums šodien.” Ja mēs lasām Mat. ev. 6, 9-13., tad redzam, ka visi Svētās lūgšanas teikumi skar mūsu garīgās dzīves norises – „Svētīts lai top tavs vārds”, „Lai nāk tava valstība”, „Tavs prāts lai notiek”, „Piedod mums mūsu parādus”, „Neieved mūs kārdināšanā”, un pēkšņi, lūgšanas vidū – „Mūsu dienišķo maizi dod mums šodien” – lietas, kas ir saistītas ar šīs zemes dzīvi.

Dažs uzskata (balstoties uz Mat.6,25. „Nezūdieties savas dzīvības dēļ, ko ēdīsiet un ko dzersiet ...”), ka arī šī lūgšana jāsaprot tikai garīgi. Bet Filipiešiem 4,6. sacīts: „Nezūdieties nemaz, bet jūsu lūgumi lai nāk zināmi Dieva priekšā ar pateicību ikvienā pielūgšanā un lūgšanā”. Tātad, nevis zūdieties, bet lūgt.

Tikai ievērosim vienu lietu. No astoņiem teikumiem, kas runā par garīgām lietām, tikai viens teikums runā par laicīgām vajadzībām. Šo samēru ievērosim. Lai nenotiek tā, ka mūsu lūgšana sastāv no laicīgām vajadzībām. Pārbaudīsim savu lūgšanu, cik mēs lūdzam par mūsu laicīgo dzīvi un cik par garīgo. Galveno vietu jāaizņem lūgšanai par mūsu dvēseli. „Dzenieties pa priekšu pēc Dieva valstības ...” (Mat. 6,33.), un ne otrādi

Bet starp visām garīgajām lietām, Jēzus māca arī lūgt: „Mūsu dienišķo maizi dod mums šodien.” Saprotams, no šiem vārdiem mēs varam iegūt lielu mācību arī garīgajā ziņā, tomēr domāju, ka mācekļi to uztvēra laicīgā nozīmē, kā dienišķu maizi, par ko arī ir jālūdz. Un arī mēs varam domāt par šiem vārdiem sakarā ar mūsu zemes dzīvi. Vai tas nav skaisti, ka mēs visas savas dzīves laicīgās vajadzības varam nolikt pie sava Kunga kājām.

Jēzus mūsu dzīvi ļoti labi pazīst. Viņš taču to dzīvoja. Viņš redzēja slimos, kroplos un viņu barības problēmas. Viņš redzēja, ka tie bija atkarīgi no līdzcilvēku žēlastības. Viņš redzēja kroplos pie dievnama ubagojot. Viņš redzēja spītālīgos, kas bija izraidīti no cilvēku sabiedrības un kas gaidīja, ka kāds iežēlosies un no tālienes noliks kādu žēlastības dāvanu.

Daudziem pārtikas problēma bija ļoti grūta. Uzņemoties cilvēka miesu, Jēzus uzņēmās visas ar cilvēka miesu saistītās vajadzības. Viņš redzēja un ļoti labi saprata, ko nozīmē dienišķa maize.

Arī Jēzum un Viņa mācekļiem vajadzēja ēst. Arī viņiem tā daudzkārt bija problēma. Brīnumdarbus Viņš darīja tikai, lai citus ļaudis paēdinātu, bet nekad neizlietoja savu spēku, lai sevi paēdinātu (Mat. 4,1-4.). Arī Viņam un Viņa mācekļiem bieži bija jāiztiek no žēlastības dāvanām. (Lūk. 8,2-3.)

Tādēļ Jēzus tik labi mūs saprot, arī mūsu vajadzības. Tādēļ starp visām garīgām lietām, kam ir jābūt pirmajā vietā, Viņš tomēr māca lūgt: „Mūsu dienišķo maizi dod mums šodien”.

1. Kādēļ mums jālūdz: „Mūsu dienišķo maizi dod mums šodien?” Vai tad mēs savu maizīti nedabūsim tāpat? Mūsu valstī nav bada. Vai nesaņem savu dienišķo maizi pārpārēm arī tie, kuri pēc viņas nelūdz?

Mums šī lūgšana jālūdz, lai vienmēr atcerētos, ka mēs pastāvam un eksistējam tikai no Dieva žēlastības.

Izraēļa bērni to saprata. Viņiem tuksnesī viņu dienišķā maize – debesu manna (balta kā koriandru sēklas un pēc garšas kā medu cepti plāceņi) bija jāsalasa katru dienu. Viņi ļoti skaidri izjuta – esam atkarīgi no Dieva žēlastības.

Arī dzīvojot Palestīnā, viņi to vēl sajuta. Palestīnas karstā klimata dēļ nekādus pārtikas krājumus uz otru dienu atstāt nevarēja. Pārtiku iegādājās vienai dienai, un to parasti arī visu apēda. Bija parasts uzskats, ja kāds viesis atnāk pēc vakariņām, viņš nevar pretendēt uz cienastu. Ka tas tiešām tā bijis, varam saprast no Kristus līdžības: „Jo mans draugs no ceļa pie manis ir iegriezies, bet man nekā nav ko viņam celt priekšā; un tas no iekšpuses sacītu: Neapgrūtinī mani, durvis ir jau aizslēgtas, un mani bērni ir jau pie manis gultā ...”. Palestīnieši gribot vai negribot sajuta savu atkarību no Dieva žēlastības.

Mums šodien ir ledusskapji. Un līdz ar pilniem ledusskapjiem un tuvākām dienām nodrošinātu pārtiku, mēs pazaudējam šo sajūtu, ka eksistējam tikai no Dieva žēlastības. Lūgšana: „Mūsu dienišķo maizi dod mums šodien” palīdzēs to atcerēties. Šī lūgšana ietver daudz plašāku jēdzienu nekā tikai maizi. Tas ietver arī mūsu veselību un mūsu darbu, lai varētu šo dienišķo maizi nopelnīt. Tā ietver mūsu apgērbi un visu dzīvei nepieciešamo. To visu dod Dieva žēlastība. Šodien mūsu ledusskapji ir pilni, bet rīt viņi var būt tukši. Šodien esam veseli, rītā slimī un mūsu krājumi izbeidzas.

Vienmēr ar dziļu saviļņojumu atceros mazu sakaltušu maizes gabaliņu, ko mums rādīja Ļeņingradas muzejā. Blokādes laikā viņi zināja maizes vērtību. Par maizi pārvērtās arī koku mizas, saknes un viss, ko tik varēja sagremot. Tad arī neticīgi cilvēki sāka izjust eksistēšanu no Dieva žēlastības, un pēc Ļeņingradas blokādes Dieva nama durvis mūsu valstī atvērās. Mēs esam ļoti pateicīgi Dievam, ka tās atvērtas vēl šodien.

2. „Mūsu dienišķo maizi dod mums šodien”. „Mūsu”, tas nozīmē, ne tikvien man, bet arī citiem. Pasaulē arī šodien no bada apstākļiem mirst daudz cilvēku. Mēs nevaram palīdzēt, bet lūgšanas robežas nepazīst, tām nav šķēršļu. Lūgšanu mehānismu mēs neizprotam, bet tās spēj daudz.

Domājot par vārdu „mūsu”, paskatīsimies arī apkārt ap mums. Kā ir draudzē? Vai nav kādi, kuri iet cauri pārbaudījuma brīžiem? Varbūt slimī, varbūt nomākti no kādām dzīves grūtībām? Varbūt ir vajadzīga kādam mana palīdzība? Vai nav tā, ka vienam otram bagātība liela, bet kādai atraitnei maizes riecens pavisam plāns?

Un vēl lūdzot: „Mūsu dienišķo maizi dod mums šodien”, lai neaizmirstam pateikties, ka Viņš šo lūgšanu paklausa. Lai pie bagātīgi klāta galda pateicamies Dievam par to, ko Viņš ir devis un lai pieminam tos, kuri cieš trūkumu un mēs viņiem nevaram palīdzēt.

3. Garīgā nozīme.

Austrumos cepa plāceņveidīgu maizi. Tāda maize Bībelē daudzās vietās minēta. Maizi negrieza ar nazi, – to pārlauza. Mēs lasām – Jēzus pateicās, pārlauza un deva ...

Jāņa 6,48-55. „Es esmu dzīvības maize.” Šeit mēs ienākam mūsu temata garīgajā nozīmē. „Es esmu dzīvības maize.” Tas bija pilnīgi kas jauns. „Kas ēdīs no šīs maizes, tas dzīvos mūžīgi.” To jūdi nesaprata. Kas ir dienišķā maize, to viņi saprata, tā bija katru dienu jāgādā. Bet – dzīvības maize? Un kas to ēdīs – dzīvos? Kā var ēst Jēzus miesu? To viņi nesaprata. Arī daudzi no Viņa mācekļiem to nesaprata. „Tad daudzi no Viņa mācekļiem sacīja: „Šie vārdi ir smagi, kas viņos var klausīties”” (Jāņa ev. 6,60), un: „No šī brīža daudzi Viņa mācekļi atkāpās un vairs nestaigāja Viņam līdz”. (Jāņa ev. 6,66.)

Kad Jēzus atvadās no saviem divpadsmit mācekļiem, Viņš atkal paceļ šo domu: „Tā ir mana miesa, kas par jums tiek lauzta.” Cik daudzreiz Viņš nebija lauzis pēc jūdu paražas dienišķo maizi. Tagad – „Mana miesa tiek lauzta.” Kur tas notika? Golgātā. Vai priekš viena cilvēka, vai priekš kādas konfesijas? NĒ! Priekš visiem, kas tic!

Kristus miesa tika salauzta. „Kas baudīs no šīs miesas, tas dzīvos mūžīgi.” Ticībā mēs to darām Svētajā mielastā

Vai jūs esiet starp tiem, kas tic? Vai jūs ziniet, ka arī par jūsu grēkiem Kristus miesa ir lauzta? Vai jūs gribiet šo ticību iegūt? Tad ejiet uz Golgātu. Ticībā. Bet ejiet ar grēka nožēlu sirdī. Viņš grib jums piedot. Tādēļ jau Viņš atdeva savu miesu, lai to salauztu. Un, kas šo dzīvības maizi baudīs, tas iegūs mūžīgu dzīvošanu. Ticība uz Viņa upuri ir tā dzīvības maize. Ticība dod mūžīgu dzīvību.

„Mūsu dienišķo maizi dod mums šodien.” Šodien, katru dienu mums jābauda mūsu dienišķā maize. Cik ilgi gan mēs varam dzīvot bez maizes? Tā ir mūsu laicīgā dzīvība.

„Es esmu dzīvības maize.” Arī šo maizi mums jābauda katru dienu. Nepietiek, ka to darām tikai reizi mēnesī. Ja nebaudīsim dienišķo maizi katru dienu, mēs aiziesim bojā, mēs nomirsim. Ja nebaudīsim dzīvības maizi katru dienu, mēs nomirsim garīgi. Baudīt Jēzus dzīvības maizi katru dienu nozīmē būt kontaktā ar Viņu katru dienu. Kā tāds kontakts iespējams? Katru dienu lasot Viņa vārdu, ko Viņš mums ir atstājis, un katru vakaru lūgšanā nostaigājot ticībā uz Golgātu, saņemot piedošanu par dienas kļūdām un kļupšanām.

Lai slavējam Dievu un pateicamies Viņam par mūsu dienišķo maizi, kas dod mums laicīgu dzīvību!

Lai slavējam Dievu un pateicamies Viņam par Dzīvības maizi, kas dod mums mūžīgo dzīvību!

6. Piedod mums mūsu parādus, kā arī mēs piedodam saviem parādnikiem.

Mat. 6,12.

Mēs esam pienākuši pie Svētās lūgšanas centra. Šis teikums ir galvenais. Tas attiecas uz katru vienu no mums personīgi. Tas runā par mūsu attiecībām pret Dievu un par mūsu attiecībām pret līdzcilvēkiem. Tas ir vissvarīgākais. Tas ir mūsu liktenis šeit zemes virsū un mūžībā. Ko līdz runāt par Dieva valstību, ko līdz runāt par Dieva prātu mūsu dzīvē, par

dienišķo maizi, ja tas nepieved pie galvenā – pie mūsu attiecībām ar Dievu un cilvēkiem.

Šis Svētās lūgšanas teikums vispirms skaidri parāda, ka mēs esam Dieva parādnieki, un ka arī mums ir parādnieki. Pret Dievu mums ir daudz parādu, jo ir sacīts: „Piedod mums mūsu parādus”, ne tikai vienu parādu.

Kas tas ir par mūsu parādu pret Dievu? Ko mēs esam Dievam nodarījuši, ka esam Viņa parādnieki? Mēs esam grēkojuši pret Viņu! Cilvēks ir radīts, lai viņš būtu sadraudzīgās attiecībās ar Dievu. Bet grēks šīs attiecības sapostīja. Grēks vienmēr rada šķēršļus starp mums un Dievu. Cilvēks jau kopš dzimšanas ir pieradis grēkot. Ap. Pāvils saka: „Jo es zinu, ka manī, tas ir manā dabīgajā miesā, nemīt nekas labs”. (Rom. 7,18.)

Un, kaut gan grēks izposta cilvēka dzīvi un pārtrauc sadraudzību ar Dievu, cilvēks turpina grēkot. Viņam vairs nav spēka no grēka atbrīvoties. Bet parādu nasta aug arvien lielāka.

Tad Dievs savā lielajā mīlestībā pret cilvēku sūtīja glābšanu. Cilvēks bija Dievu aizmirsis, bet Dievs cilvēku nebija aizmirsis. Viņš sūtīja savu Dēlu un Viņš mūsu parādus samaksāja. „Viņš izdzēsis pret mums vērsto parādu rakstu ar visām viņa prasībām un to iznīcinājis, pienaglodams pie krusta.” (Kol. 2,14.) Parāds iznīcināts! Viņš to piesita pie krusta. Cilvēks ir brīvs! Pareizāk gan jāsaka – viņš var kļūt brīvs. Jo, kaut gan pagājuši gandrīz 2000 gadi, tik daudz cilvēku vēl turpina grēkot. Kāpēc? Pirmkārt, viņi tam netic, un otrkārt, viņi neatzīst sevi par grēciniekiem.

1. „Piedod mums mūsu parādus ...”

Lai saņemtu piedošanu, mums ir vajadzīgas trīs lietas.

a) Mums jātic Viņa glābšanas darbam. „Jo tik ļoti Dievs pasauli mīlējis, ka Viņš devis savu vienpiedzimušo Dēlu, lai neviens, kas Viņam tic, nepazustu, bet dabūtu mūžīgo dzīvību”

Griežoties pie mūsu Debesu Tēva ar šo lūgšanu: „Piedod mums mūsu parādus”, mēs apliecinām savu ticību, ka mēs ticam Jēzum Kristum, kurš ir iznīcinājis mūsu parādu nastu, to pienaglodams pie krusta. Kas netic, tas tādu lūgšanu nelūgs.

b) Mums jāatzīst, katram personīgi, es esmu grēcinieks. Mēs redzam un labprāt piekrītam, ka pasaule ir ļauna un tur ir tik daudz grēka. Mēs redzam, ka pasaule iet bojā. Mēs redzam, ka grēko mūsu līdzcivēki un pat draudzes locekļi. Mēs tikai neredzam, ka mēs paši grēkojam. Ja mēs lūdzam: „Piedod mums mūsu parādus” un ja to darām no sirds, ne tikai ieraduma pēc, tad tas nozīmē, ka mēs atzīstam, ka esam grēcinieki, un mums ir parādi.

c) Mums jāizsūdz savi grēki un tie jānožēlo. Lai saņemtu grēku piedošanu, nepietiek tikai atzīt, ka esam grēcinieki. Mums savi grēki jāizsūdz: „Ja mēs savus grēkus izsūdzam, tad Viņš ir uzticīgs un taisns, ka Viņš mums grēkus piedod un mūs šķīsta no visas netaisnības.” (1.Jāņ. 1,9. vec.tulk.) Un tie jānožēlo un jāatstāj: „Tāpēc nožēlojiet savus grēkus un atgriezieties, lai jūsu grēki tiek izdeldēti.” (Ap.d. 3,19.)

Vai jūs to jau esiet darījuši? Vai jūs variet teikt, Viņš uznesa arī manus grēkus savā miesā pie krusta koka? (1.Pēt. 2,24.) Vai jūs varat slavēt un pateikties Dievam, ka jūs jau esiet saņēmuši grēku piedošanu? Ja tā, tad iesim tālāk pie šīs lūgšanas otrās puses.

2. „Piedod mums mūsu parādus, kā arī mēs piedodam saviem parādniekiem.”

Šis ir vienīgais Svētās lūgšanas teikums, kuram Jēzus dod papildskaidrojumu: „Jo, kad jūs cilvēkiem viņu noziegumus piedosiet, tad jums jūsu Debesu Tēvs arī piedos, bet, ja jūs cilvēkiem viņu noziegumus nepiedodat, tad jūsu Debesu Tēvs jums jūsu noziegumus arī nepiedos.” (Mat.6,14-15.) Izrādās, ka šī teikuma otrā puse ir ļoti svarīga. Pēc Jēzus vārdiem

pat svarīgāka nekā pirmā puse. „Jo, ja jūs cilvēkiem viņu noziegumus nepiedodat, tad Debesu Tēvs nepiedos jums arī jūsu noziegumus.”

Redziet, cik svarīgas ir mūsu attiecības ar cilvēkiem. Attiecības ar cilvēkiem un attiecības pret Dievu ir ļoti cieši saistītas. Ap. Jānis to izsaka citiem vārdiem: „Jo, kas nemīl savu brāli, ko viņš ir redzējis, nevar mīlēt Dievu, ko viņš nav redzējis.” (1.Jāņ. 40,20.)

„Piedod mums mūsu parādus, kā arī mēs piedodam saviem parādniekiem.” Kā? Vai tad mums arī ir parādnieki? Jā, un vēl daudz, jo te ir teikts daudzskaitlī – „parādniekiem”. Mums visiem ir cilvēki, kas pret mums šādā vai tādā veidā, ir noziegušies. Tiem visiem mums ir jāpiedod, jo citādi Debesu Tēvs nepiedos mums.

Nesen atpakaļ runāju ar kādu kristīgu cilvēku par piedošanu. Viņš, starp citu, sacīja: „Jāsargās piedot par ātru un jāuzmanās piedot par vēlu.” Es domāju, mēs nepiedosim ne par ātru, ne par vēlu, ja piedosim tā, kā to māca Raksti.

a) Mums jāpiedod tad, kad mums to lūdz. „Ja tavs brālis grēko, pamāci to, un ja viņš nožēlo, piedod viņam. Un ja viņš grēko pret tevi septiņas reizes dienā un septiņas reizes nāk pie tevis un saka: man ir žēl, – piedod viņam.” (Lūk. 17, 3-4)

Šeit ir pateikts ļoti skaidri. Vienaļga, cik reizes dienā mans brālis dara man pāri, bet, ja viņš nāk un saka: man ir žēl, mums viņam ir jāpiedod.

Citā līdzībā Jēzus saka par kalpu, kas parādā savam kungam desmit tūkstošus talantu (sudraba podu). Pēc tam, kad kungs viņam bija to atlaidis, izgāja ārā un satika savu parādnieku, kas viņam bija parādā simts denārijus (sudraba grašus). Tas viņam krita pie kājām un gauži lūdzās: cieties ar mani – es tev samaksāšu. Bet viņš to nežēloja, iemeta cietumā, kamēr tas parādu samaksātu. Kalps no sava kunga bija saņēmis liela parāda atlaidi, bet savam tuvākam daudz mazāku parādu neatlaida. Kalps par to saņēma bargu sodu.

Vai arī mēs tā neesam darījuši? Dievs ir paklausījis mūsu lūgšanu: „Piedod mums mūsu parādus” un mūsu grēkus piedevis. Bet mēs daudzreiz turam rūgtumu uz savu tuvāko, kurš mūs gan ir apvainojis un ļaunu par mums runājis, tomēr nācis pie mums un sacījis – man tas ir žēl. Šāda nepiedošana ir ārkārtīgi bīstama.

2.Kor. 2,7.10 ap. Pāvils raksta korintiešu draudzei par kādiem brāļiem, kurus viņš, liekas, savā pirmajā vēstulē bija pamācījis, norājis un līdz ar to, arī skumdinājis. Tagad viņš raksta savādus vārdus: „Tagad ir labāk, ka jūs viņam piedodat ...” Kāpēc viņš nesaka: „Jums jau visu laiku vajadzēja viņam piedot”? Un turpat tālāk viņš saka: „Kam jūs piedodat, tam arī es piedošu.” Kāpēc viņš nesaka: „Es jau sen esmu viņam piedevis”, bet gan: „Kam jūs piedodat, tam es arī piedodu”?

Pāvils bija tālumā, viņš nezināja, kas ar šiem cilvēkiem tālāk bija noticis. Varbūt viņi savu vainu jau bija sapratuši un nožēlojuši. Tādēļ viņš saka: „Tagad ir labāk, ka jūs viņam piedodat un iepriecināt, lai to nenomāc pārāk lielas skumjas.” Pāvils nezināja, vai tas tā ir, bet korintiešu draudze bija uz vietas, tā zināja. Tādēļ Pāvils raksta: „Kam jūs piedodat, tam es arī piedodu.”

Mēs apskatījam Lūk. 17,3-4 un Mat. 18,23-35 aprakstītos gadījumus, kur brālis nāk un nožēlo, ko viņš mums ir darījis. Ja tad mēs nepiedodam, tad mēs pakļaujam sevi bargam liktenim: Dievs tad nepiedod arī mūsu grēkus.

b) Bet, ko darīt tad, ja mans brālis nenāk pie manis un savu vainu nenožēlo? Arī tad man ir jāpiedod. Vispār, piedošana ir divpusējs akts. Vienā gadījumā būs tā, ka cits lūgs un es piedošu, un citā gadījumā es lūgšu un otrs man piedos. Viens lūdz, otrs dod. Es nevaru nekā iedot, ja otrs savas rokas nolaidis gar sāniem.

Labi būtu, ja piedošana noritētu pēc šādas shēmas. Tad tas nestu lielu svētību gan tam, kas nožēlo, gan tam, kas piedod. Bet bieži tā nenotiek. Un arī tad mums ir jāpiedod jeb, pareizāk sakot, – jānes sevī piedodoša sirds. „Piedod mums mūsu parādus, kā arī mēs piedodam saviem parādniekiem.” Vai mūsu parādnieks saņems piedošānu vai nē, tas būs atkarīgs no viņa paša. Bet mēs būsim brīvi. Mūsu attiecības ar Dievu šis konflikts netraucēs.

Bet pāri par visu, sakot šos vārdus „... kā arī mēs piedodam saviem parādniekiem”, pārbaudīsim paši sevi, vai mēs neesam tie parādnieki? Vai es neesmu tas parādnieks? Varbūt man ir jāiet pie sava brāļa un jāsaka – „piedod”? Un ja arī tas būtu „septiņreiz dienā”. Ja „septiņreiz dienā” esmu nepareizi izturējies pret savu brāli, tad jābūt arī vīrišķībai „septiņreiz” teikt – „piedod, man tas ir žēl”.

Būsim uzmanīgi. Pēc katrām konfliktu situācijām, dienu beidzot, pārbaudīsim sevi Dieva priekšā, vai es esmu bez vainas. Vai man nav jāsalīdzinās ar savu brāli?

„Piedod mums mūsu parādus, kā arī mēs piedodam saviem parādniekiem.” Lai dzīvojam pareizās attiecībās ar saviem līdzcilvēkiem.

7. Neieved mūs kārdināšanā, bet atpestī mūs no launa

Mat. 6,13.

Šie Svētās lūgšanas divi teikumi, liekas, ir visgrūtāk saprotami. Nedomāju, ka arī es viņus varētu pilnīgi izskaidrot. Tomēr katra Rakstu vieta slēpj sevī kādas patiesības, un Svētais Gars šajā dienā var atklāt to, kas mums katram vienam vajadzīgs. Un, domājot par šiem teikumiem, mēs vismaz dažas lietas noskaidrosim.

1. Kas ir kārdināšana?

Grieķu valodā vārdam „kārdināt” ir divas nozīmes: kārdināt un pārbaudīt.

Kārdināšana nav mūsu sods, bet mūsu brieduma pārbaude. Mēs varam jautāt, kādēļ šāda pārbaude ir vajadzīga?

a) Vispirms, mūsu pašu dēļ. Mums liekas, ka mēs esam spēcīgi un visos apstākļos būsim uzticīgi mūsu Kungam, bet bieži, pietiek tikai nākt kādai nelielai kārdināšanai, pārbaudei, un mēs kaunamies par savu Pestītāju, un kā Pēteris, to aizliedzam. Pārbaude parādīja, ka mēs esam ļoti vāji, kaut gan, kamēr dzīve gāja kā parasti, ne mēs paši, ne citi mūsu vājumu neredzēja.

Kristus stāsta līdzību par diviem nama cēlējiem Kad viņi savus namus bija uzcēlušī un tajos dzīvoja, tad likās, ka gan viņi paši, gan viņu uzceltās mājas bija līdzīgas, un tikai tad, kad nāca dzīves pārbaudījumi, plūdi un ūdens straumes, kļuva redzams, kāda ir katra māja. (Lūk.6,48-49)

b) Otrkārt, kārdināšanas stiprina mūsu ticību. Ap. Jēkabs raksta: „Turiet, mani brāļi, to par lielu prieku, ka jūs krītat dažādās kārdināšanās, zinādami, ka jūsu ticības pārbaudīšana sagādā izturību.” (Jēk. 1,2-3.)

Ja mēs savus bērņus audzinātu, sargājot viņus no kritieniem, no sāpēm, no darba grūtumiem, viņi izaugtu mīkstčaulīgi, nekam nederīgi. Ja graudiem, ko iesējam savā tīrumā, būs tikai saulīte un nebūs vēji, lietis un vētras, viņi izaugs vārgi, un stiebriņi būs tik smalki, ka smago vārpu nenoturēs. Kārdināšanas un pārbaudīšanas mūsu garīgā dzīvē mūs norūda, un arvien vairāk dara izturīgāku mūsu ticību. Lai kristietis nekļūst vārgs, bet aug un nobriest kā

smaga vārpa Kristum.

To dara kārdināšana. Kārdināšana ir konfrontācija ar apstākļiem un situācijām. Kā mēs viņas izturam, tas ir atkarīgs no mums.

2. Kas mūs kārdina?

Ap. Jēkabs raksta ļoti skaidri: „Neviens kārdināšanā lai nesaka: Dievs mani kārdina, jo ļaunām kārdināšanām Dievs nav pieejams, un pats Viņš neviena nekārdina.” (Jēk. 1,13.) Šeit šaubu nav. Dievs mūs nekārdina. Dievs gan zina, kad mēs topam kārdināti. Viņam nekas nav apslēpts, un Viņš pielaiž to. Dievs zināja un redzēja, ka Viņa Dēls tiek kārdināts un to pielaida. (Lūk. 4,1-2.) Tomēr Dievs nekārdināja, kārdināja velns. „Kungs, ja tas var būt, nepieļauj, ka velns mūs kārdinātu.”

Bet, kas tad mūs kārdina? Jēkaba 1,14. sacīts: „Bet katru kārdina viņa paša kārība, to vilinādama un valdzinādama.” Kārība dzimst mūsu sirdī. Viņa mūs vilina un valdzina. Viņa liekas tik patīkama.

Kārība var būt dažāda. Tā var būt iekāre uz netikumisku dzīvi, tā var būt iekāre uz apreibināšanos ar vīnu, tā var būt iekāre paņemt to, kas man nepieder, tā var būt iekāre uz kuru katru ļaunu lietu. Tā var būt arī mantkārība, kas mūsu sirdī ieperinājas un tiek tur lolota un barota, kamēr kristīgais tik tālu tiek sagūstīts, ka aiziet bojā.

Ja tik vien mēs dodam savā sirdī patvērumu vienai kādai kārībai, tad tā aug un izplešas, kamēr padara savu ļauno darbu. „Pēc tam kārība, kad tā ieņēmusies, dzemdē grēku, bet grēks, padarīts, dzemdē nāvi.” (Jēk. 1,15.) Vai tas nav briesmīgi? No sākuma tikai it kā nevainīga kārība, kura vēl nav grēks, ar kuru mēs varētu viegli tikt galā. Bet mēs viņu lolojam, spēlējamies ar viņu, kamēr kārība pārvēršas par grēku un atnes nāvi.

3. Kā pastāvēt kārdināšanā?

Kārdināšana vēl nav grēks. No kārdināšanas var iziet dažādi. Var padoties kārdināšanai un izdarīt grēku, bet var arī kārdināšanā pastāvēt. No kā tas atkarīgs? No mums pašiem. No mūsu brīvās gribas. Mums ir dota izvēles brīvība. Dievs var gan mums palīdzēt, bet tikai tad, ja mēs Viņu lūdzam, ja mēs ar savu brīvo gribu vēlamies, lai Viņš mums palīdz.

„Grēks ir tavu durvju priekšā un tīko pēc tevis. Bet tev būs valdīt pār viņu!” (1.Moz. 4,7.) „Stāviet velnam pretī, tad viņš no jums bēgs!” (Jēk. 4,7.)

Mēs esam aicināti kārdināšanā nevis krist, bet pastāvēt. „Svētīgs tas vīrs, kas pastāv kārdināšanā, jo, norūdījumu sasniedzis, tas saņems dzīvības vainagu, ko Viņš ir apsolījis tiem, kas Viņu mīl.” (Jēk. 1,12.) Kā mēs to varam sasniegt? Mums ir liels palīgs – Kristus. Ebr 2,18 mēs lasām: „Jo tāpēc, ka Viņš pats kārdināts un cietis, Viņš var palīdzēt tiem, kas tiek kārdināti.”

Jēzus dzīvoja zemes dzīvi. Viņš iepazīna visas lietas, ar ko cilvēkam ir jāstāpjas. Viņš bija izsalcis. Viņš bija noguris. Viņš pazina šaubas. Viņš pazina arī kārdināšanas. Un tādēļ, ka Viņš pats ir kārdināts, Viņš mūs saprot un spēj arī mums palīdzēt.

Kā Jēzus gāja pretī savām kārdināšanām? Ar lūgšanām un Svēto Rakstu zināšanām.

a) Jēzus bija jau sagatavojies savām kārdināšanām. Ir skaidrs, ka Viņš pēc savas kristības nepavadīja tuksnesī 40 dienas neko nedarot. Bez šaubām, Viņš lūdza Dievu. Kā mēs sagatavojamies mūsu kārdināšanām, kuras mums uzglūn ik uz soļa? Kā mēs pavadām savu dzīvi? Vai mēs lūdzam Dievu? Cik bieži mēs to darām? Vai tikai baznīcā, svētdienās? Varbūt arī tad tikai klausāmies, kā citi lūdz? Daudz par maz. Kārdināšanas mums uzbrūk katru dienu. Kāds tad brīnums, ka mēs nevaram pastāvēt. Kārdināšanas mūs gaida visur. Tās ir darbā,

skolā, viesībās. Pat mājās un atpūtas brīžos mēs neesam droši no kārdināšanām. Tādēļ Dievs ir jālūdz katru dienu. Mums ir jābūt gataviem sagaidīt kārdināšanas. „Esiet modrīgi un lūdziet Dievu, ka jūs neiekritat kārdināšanā,” saka Kristus (Mat. 26,41.)

b) Jēzus stājās pretī savām kārdināšanām ar Svēto Rakstu zināšanām. Viņš velnam atbildēja ar citātiem no Vecās Derības. Vai mēs lasām Svētos Rakstus? Vai tikmēr, kamēr dodam patvērumu savā sirdī kādai kārībai, kamēr tā mūsu sirdi, pēc ap. Jēkaba vārdiem, „vilina un valdzina”, vai tikmēr mēs lasām Bībeli un iepazīstamies, ko Svētie Raksti saka par šo kārību? Vai mēs uz Svēto Rakstu pamata atmaskojam katru kārību, katru grēku, vienalga, kādā veidā un formā tas mums būtu uzbrucis?

Parasti kārība ieperinājas mūsu sirdī, un tad paiet zināms laiks, kamēr tā kļūst par grēku. Šis laiks ir jāizmanto, lai kārību atmaskotu un to atmestu. Tomēr bieži ir arī tā, ka kārdināšana mums uzbrūk pēkšņi, negaidot, un mēs neesam tai sagatavojušies. Mēs esam darbā un pēkšņi mums jautā: „Vai tu arī neesi kristietis, vai tu arī tici Dievam?” Mēs aizejam uz viesībām un priekšā – glāzīte. Mums jābūt sagatavotiem arī šādām pēkšņām, negaidītām kārdināšanām. „Esiet modrīgi un lūdziet Dievu,” ka jūs neiekritat arī šādās pēkšņās kārdināšanās.

Dzīvojot lūgšanas dzīvi un lasot Dieva vārdu, mēs vienmēr būsim gatavi atsist katra veida kārdinājumus un iziet no kārdināšanām kā uzvarētāji.

4. Neieved mūs kārdināšanā, bet atpestī mūs no ļauna.

Visa šī doma kļūst vairāk saprotama, ja galveno uzsvaru liekam uz otro teikuma daļu, uz vārdiem: „... bet atpestī no ļauna.” Tad arī pirmā teikuma daļa kļūst skaidrāka.

Mēs dzīvojam uz zemes, un šeit kārdināšanas ir neizbēgamas. Mēs varam vai nu uzvarēt, vai zaudēt, bet izvairīties nevaram. Kādēļ? Tādēļ, ka kārdināšanas izraisītājs atrodas mūsu iekšpusē. Tā ir mūsu vecā daba. Šīs vecās dabas tieksmes savienojas ar spēku, kas nāk no ārpusē – sātānu un rodas kārdināšana.

Dievs mūs nekārdina, bet Viņš zina, ka mēs tiekam kārdināti, un arī to pieļauj. Mēs lūdzam: „Neieved mūs kārdināšanā” mūsu cilvēciskās vājības dēļ, jo mēs tik bieži kārdināšanās kritam. Mēs it kā lūdzam, lai Viņš nepieļauj šīs kārdināšanas situācijas. „Neieved mūs kārdināšanā” – neļauj, lai velns mūs kārdina.

Bet tas nav problēmas atrisinājums. Atrisinājums ir teikums: „... bet atpestī mūs no ļauna.” Atpestī no visām ļaunām kārībām, kas rod patvēru manā sirdī. Jo vairāk būsim atpestīti no kārībām mūsu sirdī, jo mazāk būs iespēju pie mums piekļūt sātānam.

Māc. Molčanovs kādreiz sacīja: „Velns var uzspēlēt tikai uz tām stīgām, kas mūsos ir.”

„Atpestī mūs no ļauna” – tas ir problēmas atrisinājums. Tā ir mūsu lūgšana. Dari, Kungs, tīrāku manu sirdi. Dari to brīvu no visāda veida iekārēm un grēka, kas var novest samaitāšanā.

Dievs mūs kārdināšanā nevedīs. Bet pielūkosim, lai mēs paši sevi nevedam kārdināšanas situācijās. Mēs bieži atrodamies tādā sabiedrībā, kur mums kā kristīgiem cilvēkiem ir ļoti lielas iespējas krist. Mēs gan domājam, ka esam ļoti spēcīgi un pārvērtējam savu spēku. Aizmirstam, ka ir rakstīts: „Gars gan ir labprātīgs, bet miesa vāja.” (Mat. 26,41.) Ja esam ielūgti kādās svinībās, tad vispirms lūgsim Dievu, vai mums tur ir jāiet, un, ja ejam, tad lūgsim Dievu, lai Viņš ir ar mums un palīdz kārdināšanā pastāvēt.

Nokļūstot kārdināšanā, pastāv divas briesmas. Mēs sajūtam, ka mūsos ir kas grēcīgs,

kas mūs kārdina uz ļaunu, un mēs krītam izmisumā. Tādiem Jēkabs it kā saka: „Nekrītiem izmisumā, turiet to par prieku, ka jūs tiekāt kārdināti, tikai pastāviet kā uzvarētāji.” Otrās briesmas, ka esam pārgalvīgi un nenovērtējam kārdināšanas spēku, sākam rotaļāties, un tad parasti krītam. Sātans ir viltīgs. Nekad nenovērtēsim viņu par zemu. „Esiet modrīgi! Jūsu pretinieks – velns staigā apkārt, .. un meklē, ko tas varētu aprīt.” (1.Pēt. 5,8.)

„Neieved mūs kārdināšanā, bet atpestī no ļauna.”

Dzīvē mums kārdināšanas būs. Vissvētākie cilvēki no tām nav pasargāti. No kārdināšanas nebija pasargāts arī Dieva Dēls.

Bet pāri pār visu, lūgsim: „Kungs, atpestī mūs no ļauna. Sargā un atpestī mūs no ļaunuma, kas grib patverties mūsu sirdī un atpestī mūs no ļauna, kas mums uzbrūk no ārpuses. Palīdzī uzvarēt kārdināšanas, pirms tās kļūst par grēku. Mēs paši ar saviem spēkiem to nespējam, tādēļ lūdzamies: „Atpestī mūs no ļauna.”

8. Jo Tev pieder valstība, spēks un gods mūžīgi. Āmen.

Mat. 6,13.

Ja mēs šos vārdus tā pavirši izlasām un tajos neiedziļināmies, tad liekas, ka tie neko nenožīmē. Liekas, tie ir tikai tādi lūgšanas noslēguma vārdi. Bet, ja mēs šajos vārdos iedziļināmies, tad rodas neizpratne, kādēļ tie ir vajadzīgi. Vai tad Dievs nezina, ka Viņam pieder valstība, spēks un gods? Vai tad mums tas Viņam jāsaka? Kam tas ir vajadzīgs?

Skaidrs, ka tas ir vajadzīgs mums pašiem. Dievs zina, kas Viņam pieder, bet mēs to bieži aizmirstam. Mēs esam tā pieraduši pie Tēva un bērna attiecībām, ka pazaudējam bērna cieņu pret savu Tēvu. Aizmirstam, ka Viņš ir liels un varens Dievs, ka Viņam, un it nevienam citam, pieder valstība, spēks un gods. Tādēļ, noslēdzot Svēto lūgšanu, mums tas atkal un atkal no jauna sev ir jāatgādina, līdz mēs pilnīgi ieaugam šajā apziņā un sajūtam ik brīdī, ka mūsu Dievs ir varens, kam pieder viss.

Šis teikums ir arī tā Svētās lūgšanas daļa, kurā mēs Dievu slavējam. Dāvids saka: „Teici to Kungu, mana dvēsele, un neaizmirsti, ko Viņš tev laba darījis.” (Ps. 103,2.), un vēl: „Slavējiet Viņu, visas tautas!” (Ps. 117,1.) Dievu slavējot, mēs arvien vairāk un vairāk nostiprinām savu ticību. Kāds mācītājs sacīja: „Kad tev uzmācās bēdas, kad tevi moka šaubas, tad slavē Dievu.”

Šajā pēdējā lūgšanas teikumā mēs slavējam Dievu. „Tev pieder valstība, Tev pieder spēks, Tev pieder gods.” Vai tā nav Dieva slavēšana, kas mums tik ļoti vajadzīga un ko tik bieži aizmirstam? Mums liekas, ja mēs savus lūgumus un vajadzības Dieva priekšā esam izteikuši, tad ir diezgan. Lai nu tik Dievs tālāk dara. Dāvids saka: „Es slavēšu to Kungu, kamēr dzīvošu.”

Mūsu Svēto Rakstu teksts sākās ar vārdiem: „Jo Tev pieder”. Visi mūsu Svētās lūgšanas teikumi zaudētu savu nozīmi un jēgu, ja mēs nevarētu teikt: „Jo Tev pieder valstība, spēks un gods.” Nebūtu nozīmes lūgt pēc maizes, pēc mūsu vajadzībām, ja mēs nevarētu teikt: „Jo Tev pieder ...” Nebūtu nozīmes lūgt: „Piedod mums mūsu parādus ... Neieved mūs kārdināšanā ...”, ja mēs nevarētu teikt: „Tev pieder spēks.” Kad mēs griežamies pie Dieva, tad tā ir mūsu drošība, ka varam teikt: „Jo Tev pieder valstība, spēks un gods.”, ka mums ir tāds Dievs, kas ir varens, un kam pieder viss.

1. Valstība. Par Dieva valstību mēs jau runājām, apskatot Svētās lūgšanas teikumu:

„Lai nāk Tava valstība.” Toreiz vairāk piegriezām vērību, kas ir Dieva valstība un kā to iegūt. Svēto lūgšanu noslēdzot, Jēzus mums atgādina, ka ir valstība, kas pieder Dievam. Šeit vārdu „valstība” mēs saprotam plašākā nozīmē. Viņam pieder viss. Tā valstība, kas ir debesīs un tā valstība, kas ir mūsos. Jēzus saka: „Jo redziet, Dieva valstība ir iekš jums.”

a) Dieva valstības galvenā būtība ir tā, ka šī valstība ir mūžīga. Dievs ir mūžīgs un arī Viņa valstība ir mūžīga. Mēs zinām daudz valstu, kas ir bijušas un šodien vairs nav. Varenas valstis ir valdījušas ar lielu varu. Likās, tā tas būs mūžīgi. Bet pagāja laiks, un šīs valstis krita. Dieva valstība ir mūžīga, jo tā nav šīs zemes valstība. Jēzus saka: „Mana valstība nav no šīs pasaules.” (Jāņ. 18,36.)

Vai tu jau esi šīs mūžīgās valstības mantinieks? Dievs šīs tiesības tev piedāvā. Viņš sūtīja Jēzu, lai tu varētu šīs tiesības iemantot. „Jo tik ļoti Dievs pasauli mīlējis, ka Viņš devis savu vienpiedzimušo Dēlu, lai neviens, kas tic uz Viņu, nepazustu, bet dabūtu mūžīgo dzīvību.” (Jāņ. 3,16.) Šo mūžīgo dzīvību jāiegūst šeit virs zemes. Šī mūžīgā dzīvība ir Dieva valstība. Tā pieder tiem, kas tic Jēzum Kristum, kā savu grēku parādu samaksātājam. Vai tu tici?

b) Dieva valstība ir nesatricināma. Šīs pasaules notikumi nespēj to iespaidot. Pasaule viļņojas nemieros un karos. Viena valsts uzbrūk otrai un cenšas to iznīcināt. Tikai Dieva valstība paliek nesatricināma.

Vai šī nesatricināmā valstība ir tavš pamats, uz ko tu stāvi šajā nemierīgajā laikā? Caur Jēzus Kristus nāvi Golgātā, Dievs šo nesatricināmo valstību piedāvā arī tev. Vai tu to esi jau satvēris? Vai tu esi pateicies Dievam par šo nesatricināmo valstību? Ebreju 12,28 ir rakstīts: „Tāpēc saņemot nesatricināmu valstību, būsim pateicīgi.”

Šajā pasaulē ir sāpes un bēdas – Dieva valstībā tā nebūs. Šajā pasaulē mūs vajā tumsības spēki un uzbrūk dažādas kārdināšanas – Dieva valstībā tas tā nebūs. Šajā pasaulē mums ir cīņas un arī daudz zaudējumu – Dieva valstībā tā nebūs. Tur nebūs ne sāpes, ne asaras, tur nebūs ne cīņas, ne krišanas. Tas viss būs aiz muguras. Dieva valstība ir „miers un prieks Svētajā Garā.” Ko acs nav redzējusi un auss nav dzirdējusi, to Dievs ir sataisījis savas valstības pilsoņiem. Vai tu ilgojies pēc šīs valstības? Vai tu to gaidi?

2. Spēks.

„Jo Tev pieder spēks.” Pasaulē ir daudz un dažādu spēku. Ir tumsības spēki, ko mēs neredzam, bet tie darbojas, un viņu spēku mēs sajūtam. Tumsības spēks ir briesmīgs spēks. Ja tas kādu cilvēku savos nagos sagrauj, tad no tā grūti vaļā tikt. Ir spēki, ko radījuši paši cilvēki. Ja Dievs pieļautu, šie spēki iznīcinātu visu pasauli. Bet pāri pār visiem spēkiem, ir spēks, kas pieder Dievam.

Tumsības spēki cīnās par mūsu dvēselēm. Visvairāk tie cīnās par dvēselēm, kuras tiem nepieder. Ar neticīgiem ļaudīm viņiem nav ko cīnīties. Tie jau ir viņu rokās. Bet Dieva bērnu saime ir tumsības spēku galvenais darbības laiks.

Mēs tumsības spēkus uzvarēt nevaram, bet Dievam pieder spēks, kura priekšā tumsības spēkiem jāatkāpjas. Vēl vairāk, Jēzus zina, ka mēs esam vāji, un tādēļ, atstājot šo pasauli, Viņš saviem mācekļiem saka: „Jūs dabūsi spēku, kad Svētais Gars pār jums nāks.” (Ap.d. 1,8.) Spēks no augšienes. Spēks, kas pieder Dievam. Tas var darīt mūs stiprus uzvarēt tumsības spēkus, lai arī kādā veidā tie mums tuvotos. Kādēļ tad mēs esam tik nespēcīgi un vārgi? Kādēļ tik bieži tumsības spēki svin uzvaru? Kādēļ mēs kītam un klūpam, kādēļ grēks tik daudzreiz valda pār mums, ja Jēzus piedāvā mums Dieva spēku? Vai pasaule, skatoties uz mums, var teikt: „Varens ir viņu Dievs un spēka pilni Viņa bērni”? Diemžēl bieži viņi redz

pretējo. Bieži ar savu necienīgo garīgo dzīvi mēs darām kaunu mūsu Dievam. Kāpēc tas tā? Dievam pieder spēks un šo spēku Viņš grib dot arī mums, bet mēs staigājam nespēcīgi?

Ir divi noteikumi, lai mēs vienmēr tiktu piepildīti ar spēku no augšienes: lūgšana un cīņa.

a) Lūgšana. Mums jāsaprot, ka tumsības spēkiem nekad nav atvaļinājuma. Tie ir gatavi mums uzbrukt ik mirkli. Viņi gaida to momentu, kad mēs nebūsim modri. Tādēļ Jēzus saka: „Esiet nomodā un lūdziet Dievu...” (Mark. 14,38.) Lūgšana ir mūsu pastāvīgais kontakts ar Dievu. Dievu lūgt – nozīmē būt nomodā. Būt nomodā – nozīmē Dievu lūgt.

b) Cīņa. Tumsības spēkus mēs paši ar savu spēku uzvarēt nevaram. Bet mums jāparāda sava nostāja pret grēku. Mums jāpasaka grēkam skaidru un noteiktu „nē”. Un uz šī „nē” pamata, uz mūsu nevēlēšanos grēkot, nāks Dieva spēks, un ar Dieva spēku mēs uzvarēsim tumsības spēkus un grēku.

Bet grēks ir viltīgs. Grēks daudzkārt izliekas tik patīkams un skaists, un mēs nevēlamies viņam šo „nē” sacīt, un mēs kītam. Ja mēs neparādām savu aktīvu nostāju pret grēku, neparādām, ka mēs negribam grēkot, tad Dievs mums palīdzēt nevar.

Un, ja esam tik vāji, ka nespējam grēkam pateikt arī šo „nē”, tad nepārtrauksim lūgt Dievu, lai Viņš dod spēku izdarīt to daļu, kas mums ir jā dara.

Tā būs cīņa. Grūta cīņa. Bet bez šīs cīņas mēs nevaram iegūt Dieva spēku un dzīvot uzvaras dzīvi.

3. Gods. „Jo Tev pieder gods.” Ir ļoti svarīgi vienmēr atcerēties, ka gods pieder tikai Dievam. Ne mums. Mēs visi esam vairāk vai mazāk godkāriģi. Mums patīk, ja mūs slavē. Mums patīk, ja par mums runā tikai labu. Mēs esam sašutuši, ja kāds iedomājas mūsu rīcību kritizēt. Mums, dažreiz varbūt pilnīgi neapzināti, patīk, ja mums dod godu. Un, ja esam Deiva darbā ko labu darījuši, ja esam guvuši kādus panākumus, tad mēs gribam, lai to atzīst, lai redz, cik mēs esam spējīgi un kādus darbus varam veikt. Mēs jūtamies apbēdināti, ja citi to neievēro un neatzīst. Bet tas ir ļoti bīstami, iedomāties, ka es kaut kas esmu.

1.Korint. 4,7 ap. Pāvils saka: „Kas tad tev ir, ko tu nebūtu saņēmis, kāpēc lepojies, it kā nebūtu saņēmis?” Mēs lepojamies ar savām dāvanām, ar savām spējām, ar saviem panākumiem un aizmirstam, ka to visu mēs esam saņēmuši no Dieva.

Tas darbs, ko mēs darām, ir Viņa darbs, tie panākumi, kas ir darbā, ir Viņa panākumi, – mēs esam tikai instrumenti Viņa rokā. Mums tas jāsaprot. Mums jāpienes Dievam pateicība, ka Viņš savā žēlastībā ir mūs izredzējis priekš sava lielā un svētā darba. Tādēļ nekad nedrīkstam aizmirst, ka gods pieder Dievam. Lai ar visu savu dzīvi mēs vairojam Dieva godu.

Jēzus jūdiem sacīja: „Manī nav velna, bet Es dodu godu savam Tēvam, jūs turpretī laupāt Man godu. Bet Es nemeklēju savu godu; ir viens, kas meklē un spriež tiesu.” (Jāņ. 8,49.50.) Mums jāpamācās arī šajā ziņā no Jēzus. Viņš, Dieva Dēls, nemeklē savu godu, bet dod godu Tēvam. Kā tad lai mēs, cilvēki, drīkstētu meklēt sev godu?

Mums vienmēr jāatceras – gods pieder Dievam. Viņš ir tas, kas strādā pie mums un caur mums. „Jo bez Manis jūs ne nieka nespējat darīt,” saka Jēzus (Jāņ. 15,5.). Ap. Pāvils to bija sapratis un tādēļ arī viņš saka: „Bet no Dieva žēlastības es esmu, kas es esmu... Es esmu vairāk par viņiem visiem strādājis, tomēr ne es, bet Dieva žēlastība, kas ir ar mani.” (1.Kor. 15,10.)

„Jo Tev pieder valstība, spēks un gods mūžīgi.”

Ir bijušas daudzas valstis, bet tās ir sabrukušas – Dieva valstība ir mūžīga.

Ir pasaulē dažādi spēki, bet tie izbeigsies – Dieva valstība paliks mūžīgi
Pasaule ir bijuši daudzi vareni cilvēki, kuriem parādīts liels gods, bet tikai uz zināmu laiku – Dieva gods paliks mūžīgi.

Un ar savu „Āmen” mēs apstiprinām, ka tiešām tas tā ir, ka mēs šiem vārdiem uzticamies un tas ir pamats, uz kā mēs stāvam. Vai tu jau šo pamatu esi ieguvis? Vai tu vari teikt „Āmen” uz visu to, kas Svētajā lūgšanā ir pieminēts? Pasaule grīļojas dažādu spēku ietekmē. Vajadzīgs nesatricināms pamats, uz kā stāvēt. Nāc pie Jēzus, ticībā uzlūko Viņa Golgātas upuri, un tu varēsi saukt vareno Dievu par savu Tēvu. Tad tu varēsi ne tikai lūgt Svēto lūgšanu, bet arī no sirds sacīt līdzīgu savu „Āmen”.